

Motion till riksdagen

1989/90:So222

av Bo Nilsson och Sonia Karlsson (båda s)

Bilstödet

När det nya bilstödet infördes 1 oktober 1988, ansåg vi det vara en stor reform på handikappområdet. Anslaget ökade högst väsentligt och nya grupper fick rätt till bilstöd. Vi kan emellertid nu konstatera att alla de förväntningar som knöts till denna reform inte har infriats.

Regeringen har angett förutsättningarna för bilstöd i "Förordning om bilstöd till handikappade". Förordningens 2§ ger de mer generella kriterierna med följande formulering: "Med handikapp avses i denna förordning den som på grund av varaktigt funktionshinder har väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand eller att anlita allmänna kommunikationer."

Dessa regler har lett till en i många fall mycket restriktiv bedömning från försäkringskassornas sida när rätten till bilstöd provas.

Många som tidigare erhöll bilstöd får i dag avslag på sina ansökningar. Enligt Riksförsäkringsverket kan inte längre personer som är armamputerade eller har svaghet i de övre extremiteterna erhålla bilstöd, eftersom de inte har "väsentliga svårigheter att förflytta sig på egen hand".

I stort sett kan man säga att försäkringskassorna endast bör ta hänsyn till om den som söker stödet kan ta sig av och på en buss. Fortfarande enligt Riksförsäkringsverket har detta resulterat i att vissa har tvingats minska sin arbetstid, då de inte klarat av att arbeta heltid och samtidigt anlita de allmänna kommunikationerna. Försäkringskassan har i stället beviljat personerna halv förtidspension.

Denna restriktiva bedömning i samband med prövningen av bilstödet är inte rimlig. Den torde också stå i strid med följande utfästelse från departementschefen: "Däremot är inte avsikten att någon utvidgning skall ske när det gäller funktionshindrets art eller svårigheter."

Riksförsäkringsverket menar att 2§ i förordningen om bilstöd påtvingar försäkringskassorna denna restriktiva hållning. Regeringen borde därför ges i uppdrag att se över paragrafen och ge den en skrivning, som bättre överensstämmer med intentionerna som låg till grund för regeringens proposition om förbättrat bilstöd till handikappade.

Som komplement till det statliga bilstödet kan i vissa fall personer erhålla ytterligare bidrag från sin kommun eller sitt landsting. Reglerna för bilstödet medför att det reduceras med motsvarande belopp som erhållits från kommunen eller landstinget.

Trots att bilstöd utgår har många svårt att finansiera sitt bilinköp beroende

på de krav som kan ställas på bilen. I dessa fall utgör bidrag från annat håll ett nödvändigt komplement.

Mot. 1989/90
So222

Mot denna bakgrund bör inte det statliga bilstödet reduceras om en sökande också får pengar från annan bidragsgivare för att köpa sin bil.

Avskrivningstiden för den bil som inköps med hjälp av bilstöd omfattar 7 år. Om t.ex. bilen säljs tidigare blir man därmed återbetalningsskyldig med 1/7 för varje år som återstår av denna sjuårsperiod. Vi riktar inga invändningar mot dessa avskrivningstider som princip, men anser att en annan beräkningsgrund bör tillämpas. Avskrivningstiden räknas efter varje avslutat år, men, eftersom en bil sjunker i värde redan efter den första körda milen, bör en annan avskrivningsprincip införas som utgår från varje påbörjad 12-månadersperiod. Det betyder att bilens värde sjunker med 1/7 första månaden.

Motionen tar alltså upp tre frågor, nämligen att regeringen ser över 2§ i förordning om bilstöd till handikappade, bilstödet inte reduceras när bidrag erhållits från kommun eller landsting samt avskrivningsreglerna ändras.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om en översyn av förordningen om bilstöd till handikappade.

Stockholm den 19 januari 1990

Bo Nilsson (s)

Sonia Karlsson (s)